

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1Co/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320203632
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Angelovič
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8320203632.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a členov senátu JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Jany Jančíkovej v sporovej veci žalobcov: 1/ H. Š., B.. XX.XX.XXXX, O. X. L. Š. X, XXX XX U., 2/ T. B., B.. XX.X.XXXX, O. X. Š. XX, XXX XX U., 3/ Y. J., B.. XX.X.XXXX, O. X. T. U. XX, XXX XX U., zastúpených: JUDr. Rudolf Manik, PhD., MBA, MHA - ADVOKÁT s.r.o., so sídlom Masarykova 2, 040 01 Košice, IČO: 36 861 324, proti žalovaným: 1/ Š. V., B.. X.XX.XXXX, O. X. W.B. X, XXX XX U., 2/ Š.O. V., B.. XX.X.XXXX, O. X. W. X, XXX XX U., 3/ H. V., B.. XX.X.XXXX, O. X. XXX XX B. U. XXX, 4/ Mgr. Y. V., B.. X.X.XXXX, O. X. XXX XX B. U. XXX, 5/ T. V., B.. X.X.XXXX, O. X. XXX XX X. XXX, zastúpeným JUDr. Evou Kákošovou, advokátkou, so sídlom Partizánska 1057, 069 01 Snina, IČO: 37938398, o určenie, že nehnuteľnosti partia do dedičstva, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 21C/52/2020-90 zo dňa 5.10.2021, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovaní majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcom v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia, že nehnuteľnosť - letná kuchyňa súpisné číslo XXX, postavená na parcele č. 148/4 a č. 148/5, zapísaná na LV č. XXX kat. úz. B. U. patrí do dedičstva po nebohej T. V., G.. X., nar. XX.X.XXXX, zomrelej X.X.XXXX. Priznal žalovaným nárok na náhradu trov konania proti žalobcom v rozsahu 100 %.

2. Vychádzal zo zistenia, že z LV č. XXX k. ú. B. U. vyplýva, že vlastníkom letnej kuchyne súpisné č. XXX, postavenej na parcele č. 148/4 a 148/5 je žalovaný 1/ - P. a to na základe darovacej zmluvy zo dňa 5.11.2019. Z LV č. XXX k. ú. B. U. vyplýva, že vlastníkom rodinného domu súpisné č. XXX, postaveného na parcele č. XXX a vlastníkom parcely 148/5 a ďalších parciel je T. G. J., G.. Š. na základe darovacej zmluvy zo dňa 20.12.2005. Z LV č. XXX k. ú. B. U. vyplýva, že vlastníkom parciel č. 148/2, 148/4 a rodinného domu súpisné č. XXX a ďalších parciel tam uvedených sú H. V. v podiele 1 a Š. V. v podiele 1, na základe uznesenia o dedičstve zo dňa 13.2.2017 a darovacej zmluvy zo dňa 5.11.2019. Z rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 18C/21/2013 zo dňa 30.9.2014, právoplatný a vykonateľný dňa 8.1.2016 vyplýva, že žalobkyňa T. G. J., rod. Š. podala žalobu proti žalovanému 1/ - ŠtQ. V., B.. XX.X.XXXX, žalovanému 2/ - T. V., nar. XX.X.XXXX o vypratanie nehnuteľností - senárky s pivnicou a súdy rozhodli tak, že žalobu zamietli. Ako predbežnú otázku riešili otázku vlastníckeho práva k uvedenej nehnuteľnosti. Žalobou doručenou dňa 24.1.2013 sa žalobkyňa domáhala aby súd určil, že žalovaní sú povinní vypratať nehnuteľnosť - senárku a pivnicu pod ňou sa nachádzajúcu, postavenú na parcele č. 148/3 a 148/2, zapísaných na LV č. XXX a LV č. XXX k. ú. B. U.. Uviedla, že na základe darovacej zmluvy zo dňa 20.12.2005 sa stala vlastníčkou rodinného domu súpisné č. XXX s príslušenstvom, postavenom na parcele č. 147, 148/1, 148/3 zapísaných na LV č. XXX k. ú. B. U.. Podľa žalobkyne touto darovacou

zmluvou nadobudla aj vlastnícke právo k uvedenej senárke s pivnicou, ktorá sa nachádza v časti na pozemku č. 148/2, ktorý patrí žalovaným a z časti na parcele č. 148/3, ktorá patrí jej. Uviedla, že uvedenú budovu v rokoch 1975 a 1976 zrekonštruovali starí rodičia žalobkyne P. V. a T. V., rod. X.. Po smrti rodičov bola uzavretá medzi dedičmi dohoda, podľa ktorej rodinný dom č. XXX s príslušenstvom a s parcelami zapísanými na LV č. XXX k. ú. B. U. nadobudli dedičky - dcéry poručiťky H. Š., G. V., T. B., G. V.Á., Y. J., G. V., každá po 1/3. Následne tety žalobkyne - dedičsky tieto nehnuteľnosti previedli darovacou zmluvou zo dňa 20.12.2005 na žalobkyňu. Žalobkyňa sa tak stala výlučnou vlastníčkou nielen domu súpisné č. XXX a parcel ale aj uvedenej stavby - senárky s pivnicou. Súd žalobu zamietol, pretože žalobkyňa nepreukázala svoje tvrdenia, nepreukázala aby sa stala vlastníčkou tejto nehnuteľnosti - senárky s pivnicou a nepreukázala aby aj predchádzajúci darcovia, ktorí jej darovacou zmluvou previedli vlastnícke právo boli výlučnými vlastníkmi tejto nehnuteľnosti. Súd poukázal na výpovede svedkýň - H. Š., T. B., Y. J., Y. J.H., T. J., T. G., Z. L. P. T. W., Z. I., G. V., H. S., G. V., súd zobral zo úvahy kúpnopredajnú zmluvu zo dňa 11.11.1969, geometrický plán zo dňa 29.6.1999. Z notárskej zápisnice Y. N. X. o osvedčení vlastníckeho práva T. V., G. X. k parcelám zo dňa 26.8.1999, z rozhodnutia štátneho notárstva v Humennom zn. J. po poručiťovi P. V., z osvedčenia o dedičstve sp. zn. XXD/XXX/XXXX zo dňa 20.5.2002 po poručiťke T. V., G. X., z darovacej zmluvy zo dňa 20.12.2005 spísanej na notárskou úrade Y. Y. V. v Bardejove, z LV č. XXX k. ú. B. U., z LV č. XXX k. ú. B. U., z oznámenia Obce B. zo dňa 10.5.2010. Súd poukázal v odôvodnení na to, že po rozsiahlom vykonanom dokazovaní neboli preukázané tvrdenia žalobkyne o tom, že túto stavbu - pivnicu so senárkou dedením nadobudli jej právne predchodkyne matka a jej sestry, ktoré jej spolu s rodinným domom a pozemkami darovali. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobkyňa a jej právni predchodcovia, výlučnými vlastníkmi tejto pivnice neboli. Súd konštatoval, že uvedená nehnuteľnosť senárka s pivnicou tvorí samostatnú stavbu o rozmere 44 m², ktorá je pevne spojená so zemou, ide o v právnom slova zmysle o samostatnú nehnuteľnú vec, ktorá nezdieľa právny stav pozemku na ktorom je postavená a netvorí jej príslušenstvo. Krajský súd v Prešove tento rozsudok potvrdil.

3. Žalobcovia v konaní vypovedali, že pôvodná pivnica bola postavená ako letná kuchyňa a patrí k starému domu a aj vchod je urobený od starého domu a žalovaný si podvodom vybavil list vlastníctva k uvedenej letnej kuchyni. Uvedenú letnú kuchyňu postavili na starej pivnici právni predchodcovia žalobcov a to rodičia, keď prerábali starý dom. Použili na to zvyšný materiál zo stavby rodinného domu a to kvádre a plech. Bolo to niekedy v roku 1975. Žalovaný 2/ ako ich súrodenec len pomáhal pri tejto prestavbe. Žalovaný 1/ uviedol, že on nevie nič čo sa týka postavenia tejto senárky, pretože sa narodil až neskôr. Vie však, že pôvodnú pivnicu postavil a senárku ešte jeho dedo a že táto patrila jeho otcovi - žalovanému 2/, pretože mu to dedo dal. Jeho otec tam potom postavil terajšiu letnú kuchyňu. Rovnako vypovedal žalovaný 2/, ktorý uviedol, že ešte jeho dedo mu povedal, že keď dá do poriadku tú starú senárku s pivnicou tak to bude jeho, nech to opraví. On preto všetko opravil a postavil terajšiu letnú kuchyňu, kúpil kvádre od Y. W., vymuroval obvodové múry, pomáhal mu aj brat T., teraz už nebohý. Drevo kúpil z lesov v D. a strechu si požičal z MNV na prikrytie, v tom čase pracoval vo VSŽ, kde si neskôr zabezpečil plech. Jeho otec s nebohým bratom T. zabezpečili prestavbu, respektíve výstavbu rodinného domu. Túto letnú pivnicu mu daroval jeho dedo T.Š. ústnou formou. Boli pri tom aj jeho rodičia a sestra jeho otca. Žalovaná 3/ uviedla, že túto senárku postavil brat jej nebohého manžela Š. V., ktorému ju daroval jeho dedo T. V.. Pôvodná pivnica bola úplne rozpadnutá a dedo povedal, že to dá Š. V. - žalovanému 2/, ak to opraví. Ten to potom opravil a dal na to aj svoje peniaze. Jej to povedali aj rodičia. Všetko zabezpečoval žalovaný 2/. Svedok Y. X. uviedol, že pôvodná nehnuteľnosť bola stará pivnica. Potom na tej pivnici robil P. V., ktorému pomáhali aj ostatní. Žalovaného 2/ si nepamätá, aby robil na tej pivnici. Svedkyňa T. J. uviedla, že senárku staval pôvodne otec strán konania P. V. s manželkou T.G. V., pretože pôvodná pivnica bola postavená pred vojnou a bola rozbitá a zatekala. P. V. s manželkou T.G. V. na výstavbu letnej kuchyne použili drevo a krytinu z rodinného domu okolo roku 1976 a pomáhali im pri stavbách ich detí. Svedkyňa Z. I. uviedla, že je tetou strán konania a býva tam. V roku 1933 postavil pivnicu T. V.. Potom sa rozpadla, preto jej otec T. V. povedal Š. V. - žalovanému 2/, že keď pivnicu opraví, bude jeho. Pivnicu opravil Š. V. a jeho nebohý brat T.. Jej druhý brat P. V. to nemal robiť, pretože bol chorý na pľúca a srdce. Nebol schopný robiť. Pivnica sa dokončila niekedy v roku 1975. Materiál na pivnicu kvádre a plech zabezpečil žalovaný 2/ Š. V. od pána W. a plech od obecného úradu a drevo z vojenských lesov.

4. Súd žalobu zamietol, pretože žalobcovia nepreukázali svoje skutkové tvrdenia uvedené v žalobe a neuniesli tak dôkazne bremeno. Súd musel vychádzať z výsledkov dokazovania v súdnom spore sp. zn. 18C/21/2013 z dôvodu, že ako predbežnú právnu otázku pri vypratání tej istej nehnuteľnosti - letnej kuchyne (predtým senárky s pivnicou) riešili vlastnícke právo žalobkyne T. G. J., G. Š. jej

právnych predchodcov k uvedenej nehnuteľnosti, pričom skutkové tvrdenia v oboch sporoch, boli v podstate tie isté. Okresný súd Humenné a rovnako aj odvolací Krajský súd v Prešove vo vyššie uvedenom spore dospeli k právnemu záveru, že senárka s pivnicou je samostatnou nehnuteľnou stavbou, nejde o príslušenstvo, nesledujú teda právny režim hlavnej stavby a to rodinného domu súpisné č. 136, ako aj pozemku a žalobkyňa nepreukázala, aby uvedená nehnuteľnosť - letná kuchyňa bola vo výlučnom vlastníctve, respektíve podielovom spoluvlastníctve jej právnych predchodcov. Stavba (pôvodná pivnica) mala byť postavená ešte pred 2. svetovou vojnou právnymi predchodcami strán konania. Tieto skutočnosti vyvracajú tvrdenia žalobcov v tomto konaní.

5. Okrem toho samostatným dôvodom na zamietnutie žaloby je petit tejto žaloby, v ktorej žalobcovia žiadajú určiť, či uvedená letná kuchyňa patrí do dedičstva po poručiteľke alebo nej T. V., G. X., B.. XX.X.XXXX a zomr. X.X.XXXX. V tomto prípade však žalobcovia nepreukázali, aby nehnuteľnosť - letná kuchyňa bola v minulosti vo výlučnom vlastníctve tejto alebo nej poručiteľke T. V., G. X., a preto takýto petit je nedôvodný a musel byť zamietnutý.

6. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 a 2 CSP.

7. Proti rozsudku v zákonnej lehote podali odvolanie žalobcovia a navrhli, aby odvolací súd rozsudok zmenil, návrhu vyhovel a priznal im náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Odvolanie podali z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

9. Namietali, že súd vychádzal z dokazovania v konaní pod sp. zn. 18C/21/2013, pretože toto konanie sa viedlo o vypratanie nehnuteľnosti a jeho predmetom ani nebolo preukazovanie existencie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti, len právo vtedajšej žalobkyne na jej vypratanie. V uvedenom konaní sa ako predbežná otázka riešilo vlastnícke právo k dotknutej nehnuteľnosti, toto právo nesvedčilo žiadnemu zo žalovaných a z rozsudku sp. zn. 18C/21/2013 z 30.9.2014 ani preukázanie vlastníckeho práva k dotknutej nehnuteľnosti žiadnej osobe nevyplýva. Z dokazovania je zrejmé, že stavba bola postavená právnymi predchodcami účastníkov konania. Rozporovali aj tvrdenie súdu o tom, že by sa žalobcovia domáhali svojou žalobou o určenie, že ich matka bola výlučnou vlastníčkou spomenutej nehnuteľnosti a z toho dôvodu má byť žaloba zamietnutá. Žalobný petit je jasne formulovaný tak, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po ich matke a nie, že ich matka je výlučnou vlastníčkou týchto nehnuteľností. Ak rodičia žalobcov postavili novú nehnuteľnosť - senárku (základy pivnice ktorej stavali ešte starí rodičia žalobcov), bola táto v ich bezpodielovom spoluvlastníctve manželov a žalobcovia sa tak môžu domáhať, že nehnuteľnosť má patriť do dedičstva po hociktorom z ich rodičov, teda aj matke. Otázka vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov by bola riešená v dedičskom konaní, preto podaná žaloba je namieste.

10. Na rozdiel od žalovaného 2/, ktorý nevedel nijako preukázať existenciu peňažných prostriedkov na stavbu nehnuteľnosti, ani zakúpenie materiálu na túto stavbu či jeho dopravu, žalobcovia predmetné dôkazné bremeno uniesli. Žalobcovia preukázali nákup materiálu na predmetnú stavbu ich rodičmi, a to tvárnici z podniku L'ahké stavebné hmoty, závod Pórobetón, materiálu zo Spotrebného družstva Jednota Humenné, resp. z podniku Stavivá n. p., ako aj dovoz cementu zo strany Československých štátnych dráh. Preukázali dostatok finančných prostriedkov z pôžičky poskytnutej ich rodičom zo strany ONV v Humennom vo výške 15.000,- Kčs. Žalobcovia rozporovali, že by pivnicu v roku 1975 daroval ich dedo T. V. žalovanému 2/, keďže od roku 1969 nebol vôbec vlastníkom domu s. č. 136, ku ktorému predmetná pivnica na uskladnenie poľnohospodárskych plodín prislúchala. Podľa textu tejto kúpnej zmluvy T. V. odpredáva P. a T. V. ostatné vonkajšie poľnohospodárske nehnuteľnosti, čiže aj predmetnú pivnicu. Dedo žalobcov T. V. by neobišiel všetky svoje deti a vnúčatá (ktoré neboli ani predmetom vydedenia či vynechania v jeho závete) a neuprednostnil len práve žalovaného 2/. Pôvodná pivnica sa navyše nachádzala na cudzom pozemku a T. V. by tak „darovaním“ stavby na cudzej parcele dozaista nevytváral právny problém pre svojho vnuka ani pre iné osoby z radov rodinných príslušníkov. Zo svedeckých výpovedí vyplynulo, že rekonštrukcia pivnice a senárky prebiehala v rokoch 1975-1976, kedy žalovaný 2/ ako čerstvý absolvent strednej školy nemohol mať vo veku 18, resp. 19 rokov disponibilné dostatočné finančné prostriedky na takúto stavbu, ešte v roku 1975 navyše nastúpil na základnú vojenskú službu. V konaní vedenom na OR PZ v Humennom pod Č.:C.-XXX/X-P.-V.-XXXX

žalovaný 2/ uviedol, že predmetnú nehnuteľnosť odkúpil od svojej matky 7.12.1999. V súdnom konaní vedenom na OS Humenné pod sp. zn. 18C/21/2013 tvrdil, že jeho dedo mu povedal, že pivnicu môže zrekonštruovať, no vo vyjadrení k žalobe zo 16.6.2014 uviedol, že nehnuteľnosť získal od mamy a vo vyjadrení z 29.4.2014 zase, že ju len zrekonštruoval s bratom. Stavbu senárky realizovali a financovali rodičia žalobcov.

11. Žalovaní navrhli rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

12. Odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl., a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a zistil, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

13. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

16. V preskúmvanej veci krajský súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo k doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. V danom prípade preto vychádzal zo skutkového zistenia zisteného súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalobcami došiel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje. Preto len na zdôraznenie ich správnosti a k odvolacím dôvodom odvolací súd dopĺňa:

17. V civilnom sporovom konaní platí tzv. prejednacía zásada. Vo všeobecnosti podľa tejto zásady je záležitosťou procesných strán, aké predložia skutkové podklady, vrátane dôkazov. Tvrdiť skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci a navrhovať dôkazy tieto skutočnosti podporujúce je tak výlučne vecou žalobcu a žalovaného, a každá zo strán nesie procesnú zodpovednosť za to, že svojimi tvrdeniami vnesie do procesu ten skutkový materiál, ktorý bude v súlade s jej procesnými záujmami. Úspech v konaní je možný len za náležitej podpory legitímnosti nároku, prostredníctvom dôkazov, ktoré strany predložia. Súd je oprávnený založiť rozhodnutie na skutočnostiach predložených procesnými stranami, a to, čo strany nepredložia a nepreukážu, nemôže byť za základ pre svoje rozhodovanie.

18. Skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce, sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, a teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane tej-ktorej sporovej strany treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti.

19. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, ide o toho, kto existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

20. Žalobcovia neunesli dôkazné bremeno tvrdení o výlučnom vlastníctve spornej stavby súp.č. XXX v čase smrti ich matkou T. V. rod. X., naopak, bolo preukázané vlastnícke právo k spornej stavbe žalovaného 2/ Š. V. U.. ako stavebníka stavby.

21. Žalobcovia neunesli dôkazné bremeno tvrdenia, že stavba súp.č. XXX má patriť do dedičstva po ich matke T. V. G.. X., teda, že v čase smrti mala byť jej výlučnou vlastníčkou. Vychádzajúc zo skutočnosti, že sporná stavba je samostatnou stavbou so samostatným právnym osudom, ktorá stavba nezdiera právny stav pozemku, bolo vecou žalobcov určiť a preukázať právny titul nadobudnutia stavby poručiiteľkou. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na kúpnu zmluvu z 11.11.1969, ktorou poručiiteľka mala nadobudnúť aj spolu s manželom P. neknihovaný rodinný dom postavený v roku 1946, schátralý a obývania neschopný, a poľnohospodárske nehnuteľnosti. Predmetom nebolo žiadne príslušenstvo, ani žiadna samostatná stavba. Dedičským rozhodnutím po manželovi poručiiteľky P. V. poručiiteľka nadobudla polovicu rodinného domu súp.č. XXX. Polovicu rodinného domu súp. č. XXX nadobudol jej syn T. V.. Žiadne iné stavby ani príslušenstvo neboli predmetom tohto dedičského konania. Z uvedených listín nevyplýva žiaden právny titul nadobudnutia spornej stavby v prospech poručiiteľky T. V. G.. X.. Možno preto uzavrieť, že žalobcovia nepreukázali nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti poručiiteľkou T. V. G.. X.. Navyše, v zhode so súdom prvej inštancie, je potrebné uviesť, že ak bola predmetná nehnuteľnosť nadobudnutá do bezpodielového spoluvlastníctva poručiiteľky T.G. V. G.. X. a jej manžela P. V., potom petit žaloby nebol správne formulovaný, pretože poručiiteľka nebola výlučnou vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti. Už len táto skutočnosť je dôvodom pre zamietnutie žaloby.

22. K otázke stavebníka predmetnej spornej stavby odvolací súd poukazuje najmä na svedeckú výpoveď svedkyne Z. I. G.. V., ktorá bola sestrou manžela poručiiteľky P. V., dcérou T. V., a je tetou žalobcov ako aj žalovaného 2/. Svedkyňa uviedla, že stavebníkom stavby bol žalovaný 2/ Š. V. U., a to na základe žiadosti starého otca T. V. s tým, že mu pivnicu daroval a trval na obnovení celej stavby. Svedkyňa ako dcéra T. V. voči tomu nemala námietky a vlastnícke právo synovca Š. V. U.. ako vlastníka uznávala. Tiež uviedla, že jej brat P. V. bol chorý a túto stavbu nemohol stavať. Taktiež uviedla, že napriek tomu, že Š. V. U.. - žalovaný 2/ bol v tom čase mladý, od mladosti vždy pracoval a v tom čase pracoval v železiarňach. Nepochybne z jej výpovede vyplynulo, že žalovaný 2/ Š. V. U.. staval stavbu pre seba a nešlo o pomoc otcovi. Odvolací súd poukazuje tiež na písomné čestné vyhlásenie sestry svedkyne, ktorá je v rovnakom pomere k účastníkovi sporu, teda ich tetou - H. S. G.. V., ktorá potvrdila, že stavbu staval Š. V. U.. s pomocou brata T.H. V., napriek tomu, že slúžila aj ostatným.

23. Okolnosti uvedené v odvolaní žalobcov, so zreteľom na vyššie uvedené skutkové zistenia, neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalobcov z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené.

24. Za týchto okolností správne rozhodol súd prvej inštancie, pokiaľ žalobu zamietol a so zreteľom na to, že správny je výrok napadnutého rozsudku aj o trovách konania, odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach poukazuje na správne a výstižné dôvody uvedené v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP).

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalovaní, ktorí mali v odvolacom konaní plný úspech, majú nárok na náhradu trov tohto štádia konania proti žalobcom, ktorí v odvolacom konaní úspech nemali. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca, alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávny obsadený súd,
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 430 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky:

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxi odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená,
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné ak:

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desať násobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania, len príslušenstvo, pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a) a b).

Na určenie výšky určenie minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacoch od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom, alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou, alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a ochrane pred diskrimináciou, alebo odborovou organizáciou, a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 CSP).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napadá môže dovolateľ rozšíriť, len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).